

РЕШЕНИЕ

№ 511

гр. Пловдив, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20225001000598 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 260174/9.07.2022 г. по т.д. № 759/2019 г. на ОС-П., с което са отхвърлени предявените от Й. В. П., А. М. П. чрез настойника му Й. В. П., В. М. П. и Н. М. П. срещу ЗД „Б.И.“ АД – С. активно субективно съединени искове по чл. 226, ал. 1 от КЗ (отм.), вр. § 22 от ПЗР на КЗ, вр. чл. 45 и сл., вр. чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за обезщетяване на неимуществени вреди от смъртта на М.С. П., ЕГН *****, в резултат на ПТП на 30.08.2014 г., в размер на по 40 000 лв. за всеки от тях, ведно със законните последици, и са осъдени Й. В. П., А. М. П. чрез настойника му Й. В. П., В. М. П. и Н. М. П. да заплатят на ЗД „Б.И.“ АД – С. на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК общо сумата 5 300 лв. - съдебни разноски за защита и за експертизи.

Жалбоподателите Й. В. П., А. М. П. чрез настойника му Й. В. П., В. М. П. и Н. М. П. молят решението да бъде отменено като неправилно по съображения, изложени в жалбата от 3.08.2022 г., като бъдат уважени предявените от тях искове. Като ищци в производството пред окръжния съд предявяват с искова молба от 90.08.2019 г. обективно и субективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 226, ал.1 от КЗ (от

2006 г., отм.) във вр. с §22 от ПЗР на КЗ (от 2016 г.) и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника ЗД“Б.И.““АД-гр.С. да заплати на всеки един от тях сума 40 000 лв., представляваща дължимо обезщетение за претърпени от всеки от тях неимуществени вреди за понесени болки и страдания вследствие на смъртта на М.С. П., съпруг на ищцата Й. В. П. и баща на ищите А. М. П., В. М. П. и Н. М. П., настъпила на 12.09.2014 г. вследствие на ПТП на 30.08.2014 г. при управлението от водача и по вина на водача на лек автомобил марка „М.“ с рег. № ***** Б.Х.М., застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното застрахователно дружество, което обезщетение се претендира от ищите като увредени лица, спрямо което застрахованият е отговорен, пряко от застрахователя, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаването на исковата молба в съда. Не заявяват искане за събиране на доказателства в производството пред въззивната инстанция. Претендират за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата ЗД“Б.И.“АД-гр.С. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в отговор от 12.09.2022 г. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва исковете като неоснователни. Не заявява искане за събиране на доказателства в производството пред въззивната инстанция. Претендира за присъждане на разноски за въззивното производство.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателите, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че на 30.08.2014 г. е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „М.“, управляван от Б.М., при което е пострадал и впоследствие на 12.09.2014 г. е починал пешеходецът М. П., съпруг на ищцата и баща на тримата ищци. Не се спори между страните, че за водача на посочения по-горе лек автомобил е имало застраховка за гражданска отговорност на автомобилистите при ответното застрахователно дружество. Безспорно е, че от ищите е отправено до ответното застрахователно дружество искане за предявяване на претенция, представено в копие с исковата молба, получено при дружеството на 15.08.2019 г. Безспорно е, че не

е било изплатено на ищите от застрахователя обезщетение за причинени неимуществени вреди. Твърдението на ищите е, че ПТП е настъпило по вина на водача на лекия автомобил Б.М. и в резултат на това ПТП е починал техният съпруг и баща и те са претърпели неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания. Претендира се за присъждане на обезщетение в размер на по 40 000 лв. за всеки от четиримата ищци, ведно със законната лихва от датата на предявяването на исковите претенции.

С отговора на исковата молба от 14.11.2019 г. ответното застрахователно дружество оспорва исковите като неоснователни поради липса на основание да бъде ангажирана отговорността на застрахователя, тъй като водачът М. няма вина за настъпването на ПТП, а смъртта на пешеходеца П. е вследствие на случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК, защото той е навлязъл на платното за движение на място, необозначено за това, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, поради което с постановление от 20.10.2015 на ОП-П., потвърдено с определение на ОС-П. и с влязло в сила определение на АС-П. от 21.04.2016 г., е било прекратено воденото наказателно досъдебно производство. Заявено е евентуално възражение за съпричиняване от страна на пострадалия при ПТП на вредоносния резултат съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, защото той като пешеходец е нарушил изискванията на чл. 5, чл. 107, чл. 113 и чл. 114 от ЗДвП, като предприел неправомерно пресичане на пътното платно след употреба на алкохол (установено наличие на алкохол в кръвта 1,88 промила). Оспорва и размера на претенциите като завишен.

С допълнителната искова молба от 9.12.2019 г. ищите твърдят, че е налице основание за присъждане в тяхна полза и в тежест на ответника на обезщетение, като постановление за прекратяване наказателно производство не поражда последиците по чл. 300 от ГПК и обстоятелствата, включително относно наличие или липса на съпричиняване, следва да се преценяват в настоящото производство.

С подадения на 22.01.2020 г. отговор на допълнителната искова молба ответникът поддържа своите оспорвания и възражения, заявени с отговора на исковата молба.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че за да е налице отговорност за водача на процесния автомобил, съответно, и за

застрахователя, следва осъщественото деяние от водача на МПС да е противоправно и да е извършено виновно, а от събраните по делото доказателства не се установява водачът М. да е нарушил конкретни разпоредби на ЗДвП при управлението на лекия автомобил при процесното ПТП на 30.08.2014 г. Съдът приема, че от подробните авто-технически експертизи се установява, че причина за настъпването на ПТП от техническа гледна точка е неупражнен визуален контрол и липса на адекватно поведение от страна на пешеходеца П. към посоката, от която е идвал процесният автомобил (дясна пътна лента), като пострадалият е пресичал на необозначено място (пешеходна пътека), при червен за него сигнал на светофарна уредба, която се е намирала на кръстовището, с алкохолно повлияване от 1,88 промила и не се е съобразил с опасната близост на лекия автомобил. Съдът преценява, че водачът на лекия автомобил в конкретната пътна ситуация не е имал техническа възможност обективно да предотврати ПТП, движейки се с разрешена за този пътен участък скорост от 45 км./ч., при зелен за него сигнал на светофарната уредба, поради което от техническа гледна точка поведението му не е било в причинно-следствена връзка с настъпване на процесното ПТП, поради което липсва която и да е от формите на вина по отношение на водача М.. Съдът не възприема втория вариант на тройната САТЕ, тъй като той е изготвен по изрично желание на ищите само на база на показанията на водената от тях свидетелка И. В.а. Съдът отчита, че по прекратеното досъдебно производство, по което са разпитани множество свидетели на ПТП от 30.08.2014 г., включително и случайни очевидци, които не са съседи и не се познават с ищите, В.а не е дала показания, а 6 години по-късно си е спомнила подробности за поведението на пострадалия, които обаче противоречат на всички останали данни по делото. Съдът не кредитира показанията на свидетелката В.а в частта, в която тя твърди, че пострадалият П., тръгвайки да пресича булеварда, се е движил бавно, тъй като нейната преценка за бързо и бавно е субективна, показанията ѝ в тази част са нелогични и противоречат и на комплексната, и на тройната авто-технически експертизи. Съдът отчита, че според вещите лица има обективни методи, по които може да се определи скоростта на пешеходеца, като в случая скоростта му на движение непосредствено преди удара е определена чрез използване на зависимостта между скоростта на автомобила и разстоянието на отхвърляне на тялото на пешеходеца на 7,06 км./ч., която е възможно най-ниската

скорост, тъй като е пренебрегнато триенето на тялото му в предната броня, предния калник и стъклото на автомобила през различните фази на удара, а при тази скорост от 7,06 км./ч. или 1,96 м./сек. и съдържание на алкохол в кръвта от 1,88 промила темпът на движение на пешеходеца се определя според научната литература като „долна граница на спокойно бягане“. Съдът посочва, че е установено безпротиворечиво, че към момента на ПТП на 30.08.2014 г. пострадалият П. е бил в средна степен на алкохолно опиянение със съдържание на алкохол в кръвта от 1,88 промила, при която според вещото лице д-р Б. настъпва затруднение и забавяне на реакциите, нарушение на двигателните функции и е възможно възприемането да е забавено, а също и отреагирането и осмислянето на опасността от приближаващия лек автомобил, поради което съдът намира, че пострадалият сам се е поставил в положение, при което не е могъл да прецени правилно поведението си на пътното платно. Затова съдът приема, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД на 100%, който е навлязъл на пътното платно по начин, в момент и в място, когато това не е било безопасно, т.е. без да спре и да пропусне движещия се по дясната лента на платното на булеварда лек автомобил, поради което неговото неадекватно поведение е станало единствена причина за настъпване на процесното ПТП, а водачът на лекия автомобил, движейки се в дясната пътна лента със скорост от 45 км./ч. не е имал техническа възможност да реагира своевременно на навлизания от дясно на ляво пешеходец, движещ се перпендикулярно със средна скорост от 7,06 км./ч. (спокойно бягане с 1,88 промила алкохолно опиване), тъй като дължината на опасната зона на спиране е била по-голяма от отстоянието, на което се е намирал лекият автомобил преди мястото на удара, и пешеходецът е попаднал в обхвата на опасната зона на спиране. Съдът намира, че тъй като отговорността на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ е функционално обусловена и произтича от деликтната отговорност на застрахования пряк причинител на увреждането, то в случая няма основание за ангажиране на отговорността на застрахователя, тъй като не са налице всички кумулативни елементи на деликтната отговорност по отношение на водача на застрахования автомобил, и затова отхвърля исквете като неоснователни.

С въззивната жалба жалбоподателите твърдят, че фактическата

обстановка в настоящото гражданско производство относно настъпилото на 30.08.2014 г. ПТП се установява от единственото събрано сега от съда гласно доказателство – показанията на свидетелката И. В.а, като не са събрани други гласни доказателства относно мястото на пресичане на пътното платно, темпа на пресичането му от страна на пострадалия П., мястото, където е бил ударен и другите обстоятелства, касаещи настъпилото ПТП. Твърдят, че е недопустимо съдът да се позовава на други гласни доказателства, събрани в прекратеното досъдебно производство, материалите от което са приложени по настоящото дело, тъй като така е нарушен принципът на непосредствеността при събирането на доказателствата по чл. 11 от ГПК. Твърдят, че по същата причина е било недопустимо окръжният съд да се позовава и на данните от предходните заключения на вещи лица (комплексната експертиза от ДП) и първоначалната, повторна, тройна експертиза на вещите лица инж. Т.Т., В.П. и В.О.. Считат, че единственото годно за обсъждане заключение в настоящото производство е приетото такова от окръжния съд в последното съдебно заседание на 13.04.2022 г. – заключението на допълнителната тройна АТЕ, изготвено от вещите лица инж. Т.Т., инж. В.П. и инж. В.О., което е основано именно на събраното гласно доказателство – показанията на свидетелката В.а и извършените от експертите допълнителен оглед и заснемане на елементи от пътния участък, на който е възникнало произшествието с пострадалия П.. Заявяват, че според това заключение е установена техническа възможност на водача на автомобила М.а да реагира своевременно на навлизащия на пътното платно пешеходец П. и да преустанови своевременно движението на автомобила при достигане на конфликтната точка на съприкосновение между автомобил и пешеходец чрез екстрено спиране, тъй като последният не е попадал в обхвата на опасната му зона за спиране. Заявяват, че според това заключение водачът на автомобила е имал техническата възможност да предотврати въпросното ПТП, движейки се със скорост равна на 45 км./ч. при условие, че е реагирал с времена от 1,0 сек., 0,8 сек. и 0,6 сек. за задействане на спирачната система на автомобила спрямо момента на настъпване на опасността, т.е. момента, когато е могъл да възприеме пострадалия, и че от техническа гледна точка неизползването на тази възможност именно се явява причина за настъпването на злополуката с пострадалия П.. Заявяват, че като причина за настъпване на процесното ПТП вещите лица в това заключение са

посочили и неупражнения визуален контрол от страна на пострадалия П., който според експертите не се е съобразил с опасната близост на автомобила преди да навлезе на пътното платно, но това поведение на пострадалия не е могло да бъде прието, както необосновано е направил окръжният съд, като решаващо за настъпването на произшествието, след като е установено, че водачът на автомобила е имал техническа възможност преди настъпването на ПТП да спре, в който смисъл това поведение на пострадалия П. не би могло да бъде прието да е в пряка причинно-следствена връзка с въпросното ПТП. Твърдят, че макар да е приел, че събраните в ДП доказателства, както и установените чрез тях фактически обстоятелства, не се ползват с доказателствена сила в гражданското производство, съдът обаче изгражда изводите си за това той от участниците в ПТП следва да отговаря за настъпилите последици, използвайки и данните от събраните в ДП гласни доказателства. Заявяват, че пример за това е обстоятелството, че в мотивите на съда е посочено спъване на пострадалия още когато се е намирал на бордюра на тротоара, което било довело до ускоряване на торса и главата му напред (залитане, политане напред) и до придвижване на тялото му към мястото на удара със скорост около 7,06 км./ч., отговаряща на леко бягане, който погрешен извод на окръжния съд е направен без в настоящото дело да има събрано доказателство, което да сочи за такова „спъване и политане“ напред към пътното платно на тялото на пострадалия, което не е потвърдено нито в показанията на свидетелката В.а, нито от другите събрани по настоящото дело доказателства. Твърдят, че в мотивите на решението окръжният съд никъде не е изложил пълна и безпротиворечива фактическа обстановка, а е обсъждал и предлагал няколко различни частични варианти, всички ориентирани към някои от приетите по делото предходни заключения на вещи лица. Заявяват, че окръжният съд кредитира само частично показанията на свидетелката В.а и приема, че в някои части те противоречали на събраните по делото доказателства, без обаче да посочи противоречащите показания на свидетелката В.а на кои доказателства противоречат и да извърши анализ на същите. Възразяват и че съдът обсъжда скоростта на пострадалия и прави извод за леко бягане без да има предвид, че енергията при отхвърлянето на тялото от автомобила се дължи и на съприкосновението му с контактните му части, но не отчита като фактор за бавно пресичане на пострадалия посоченото в показанията на свидетелката В.а негово

криволичене, което също е признак на забавяне на скоростта му на пресичане, а не на ускоряването ѝ. Считат, че окръжният съд е отбелязал, че водачът М. е имал техническа възможност да предотврати ПТП, но впоследствие е стигнал до извод, че от събраните по делото доказателства не може да се приеме, че водачът М. е нарушил конкретни разпоредби на ЗДвП. Считат, че с оглед на установената фактическа обстановка следва да бъде прието за виновно поведението на водача на лекия автомобил М. за настъпилото ПТП на 31.08.2014 г. поради това, че той не е изпълнил задълженията си съгласно чл. 20, ал.1 и ал.2 от ЗДвП да контролира непрекъснато управлението от него автомобил, не е избрал съобразена скорост за движение според характера и интензивността на движението и не се е съобразил с всички други обстоятелства, имащи значение за безопасността на движение, като въпреки задълженията си водачът на МПС не е направил всичко възможно, за да намали скоростта на управлението автомобил и да спре същия при възникналата за него опасност за движение, каквато безспорно е била появата на пешеходеца П., още когато той е бил на тротоара и когато бавно е започнал пресичането на пътното платно. Твърдят, че затова в случая за ищите са налице основания за получаване на застрахователно обезщетение за търпените от тях неимуществени вреди. Претендират размерите на претенциите са доказани и отговарят на обществен критерий за справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД.

С отговора на въззивната жалба ответното застрахователно дружество заявява, че правилно окръжният съд не възприема втория вариант на заключение на тройната САСЕ, тъй като той е изготвен по изрично желание на ищите само на база на показанията на водената от тях свидетелка В.а, чиито субективни възприятия не съответстват на обективните данни, които съществуват. Заявява, че правилно окръжният съд отчита и факта, че свидетелката е съседка на ищите, тяхна позната, не е разпитвана в ДП и от датата на ПТП са изминали 6 години, което налага критичност към показанията, особено когато те посочват ход на движение, който според вещите лица би довел до предотвратимост на удара и също така противоречи на обективните данни по делото. Посочва, че обективно, с помощта на конкретни методи, вещите лица са извели извод, че с оглед изминаването на тялото на пешеходеца след удара на разстояние от 3,80 м. до мястото на установяване в покой, мерено напречно/перпендикулярно на посоката на

огледа и на първоначалното движение на автомобила, то скоростта на пешеходеца непосредствено преди удара е била 7,06 км./ч. или 1,96 м./сек., което в случая е възможно най-ниската скорост на пешеходеца, тъй като е пренебрегнато влиянието на триенето на тялото му в предната броня, предния калник и стъклото на автомобила през различните фази на удара. Заявява, че достигането на заключение за скоростта на пешеходеца от порядъка на 7,06 км./ч. по обективен път е показателно за недостоверността на свидетелските показания на свидетелката В.а. Заявява, че е правилен изводът на окръжния съд, че поведението на пострадалия П. е единствената причина за настъпване на ПТП с произтеклите от това последици, като от страна на водача М. няма установени нарушения на правилата за движение по пътищата. Заявява, че окръжният съд не се е позовал на документи и доказателствен материал, събран в наказателното производство, а напротив, съдът изрично посочва, че те не са относими и само констатира, че изводите от наказателното постановление съвпадат с тези на заключенията по автотехническите и съдебно-медицинската експертизи.

Съгласно разпоредбата на чл. 226,ал.1 от КЗ (от 2006 г., отм.) увреденият, спрямо когото застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, който съгласно чл. 223,ал.1 от КЗ (от 2006 г., отм.) с договора за тази застраховка се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. В случая между страните се спори относно наличието на основание за ангажиране на деликтната отговорност на водача на лекия автомобил М., съответно, относно наличието на основание за ангажиране на отговорността на застрахователя за изплащането на обезщетение. Безспорно е, че след ПТП на 30.08.2014 г. и настъпилата на 12.09.2014 г. смърт на пострадалия при него пешеходец П. (съпруг на ищцата и баща на тримата ищци) е било проведено наказателно производство по ДП №***/2014 г. на ОД на МВР-П.-Сектор „Пътна полиция“, което е приключило с прекратяването му с постановление от 20.10.2015 г. на ОП-П., потвърдено от ОС-П. с определение от 24.02.2016 г., което определение е потвърдено с определение на АС-П. от 21.04.2016 г., тъй като е прието, че водачът на лекия автомобил М. не носи наказателна отговорност за настъпилото ПТП, защото в опасната зона за спиране на МПС

е увредено лицето, което със своето неправомерно поведение е създавало опасността, каквото лице се явява починалият, налице е случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК. Безспорно е и че към момента на ПТП пострадалият и впоследствие починал пешеходец М. П. е бил алкохолно повлиян, с установено количество на алкохол в кръвта 1,88 промила. Твърдението на ищците е, че е налице поведение на водача на МПС М., което представлява нарушение на норми на ЗДвП, поради което той носи отговорност за деликт при условията на чл. 45 от ЗЗД, съответно, налице е основание за присъждане на обезщетение за ищците от застрахователя при условията на чл. 226, ал. 1 от КЗ (от 2006 г., отм.). Твърдението на ответника е, че няма основание той да носи такава отговорност, съответно, да дължи на ищците обезщетение, защото не е налице извършен от водача М. деликт. Спори се във въззивното производство дали от събраните доказателства при разглеждането сега на този правен спор между ищците като увредени лица и ответното застрахователно дружество се установява или не се установява наличието на предпоставките за ангажиране на отговорността на застрахователя, съответно, дали е установена основателност на претенциите на ищците за изплащане на обезщетение.

Ищците претендират, че изводите на съда следва да бъдат основани само на показанията на свидетелката И.И. В.а, разпитана по тяхно искане в съдебното заседание на окръжния съд на 28.05.2020 г., които са единствените събрани по делото гласни доказателства относно механизма на настъпването на ПТП. Видно от тези показания, свидетелката е съседка (като живущи в един блок) на починалия М. П., тя е разхождала към момента на ПТП своето куче, първо пресякъл шосето синът на М. В., след него тръгнал М. да пресича, свидетелката почти настигнала М., но се спряла, извикала му да не пресича, защото близкият светофар светел зелено за колите, съответно червено за пешеходците, били на 30-40 м. от светофара, минала една кола и М. тръгнал да пресича, за секунди връхлетяла колата, която ударила М., той пресичал бавно, тя била от него на разстояние около 5 метра, бавно тръгнал напред, тя не е давала показания по този случай, не е била разпитвана в полицията и Прокуратурата, тя през цялото време видяла как М. започнал да пресича, видяла как слиза от тротоара, даже му извикала да не пресича, може той да се е огледал, М. вървял бавно и продължил да пресича, криволичел вървейки, според нейната преценка от опита ѝ като шофьор скоростта на автомобила

била около 50 км./ч., колата била на зелен светофар, инцидентът станал вечерта, но на шосето имало светещи лампи, целият булевард е осветен, не може да каже какво е било разстоянието между М. и колата, която го блъснала, в момента, когато той слязъл на платното, автомобилът си променил траекторията наляво и навлязъл в насрещната лента, ударът станал в насрещното платно и човекът паднал там, тялото изхвъркнало по-напред.

По искане на ищците, заявено с исковата молба, е назначена с определение на окръжния съд от 24.01.2020 г. комплексна автотехническа и медицинска експертиза по поставените от ищците задачи. Видно от заключението на комплексната автотехническа и съдебномедицинска експертиза от 2.12.2020 г., изготвена от вещите лица инж. В.С. и д-р М. Б., скоростта на лекия автомобил преди ПТП е бил в диапазона от 40 до 49 км./ч, от разказа на свидетеля И. В.а в съдебното заседание на 28.05.2020 г. може да се определи, че при движението си по платното за движение пешеходецът М. П. се е движил бавно и криволинейно, като не се посочват конкретни цифрови стойности за тези определения, т.е. не може да бъдат еднозначно и категорично определени неговата скорост и измината дестинация по платното за движение, следователно не може да бъде определена и конкретна стойност на време, през което пешеходецът се е намирал на платното за движение, а предотвратяването на произшествието е в пряка зависимост от времето, през което пешеходецът се е намирал на платното за движение. Видно от същото заключение, според експертите при движение на автомобила с 40 км./ч. преди настъпването на удара, при всички стойности на бавен и спокоен ход, както и при минимална и средна стойност на бърз ход на пешеходеца, водачът на автомобила е имал техническа възможност да спре преди настъпването на удара, но при максимална стойност на бърз ход, както и при всички стойности на бягане на пешеходеца, водачът на автомобила е нямал техническа възможност да спре преди настъпването на удара. Видно от същото заключение, при движение на автомобила с 49 км./ч. преди настъпване на удара при всички стойности на бавен и спокоен ход, както и при минимална стойност на бърз ход на пешеходеца, водачът на автомобила е имал техническа възможност да спре преди настъпване на удара, но при стойност на среден или бърз ход, както и при всички стойности на бягане на пешеходеца, водачът на автомобила е нямал техническа възможност да спре преди настъпване на удара. С оглед на така посоченото в заключението

следователно в случая е от решаващо значение да се установи в настоящото съдебно производство как се е движел пешеходецът – ако той се е движил с бавен и спокоен ход или с минимална степен на бърз ход, ударът е бил предотвратим от страна на водача чрез негова реакция, но при негов бърз ход (в първия случай при минимална и средна стойност, а във втория при минимална стойност) и при всички стойности на бягане на пешеходеца водачът е нямал техническа възможност да спре преди настъпването на удара. Видно от същото заключение, от разказа на свидетелката В.а може да се определи, че при движението си по платното за движение пешеходецът П. се е движил бавно и криволичейки, от материалите по делото може да се определи, че пешеходецът след навлизане на платното за движение е изминал около 3 м., подобна дистанция може да се квалифицира като етапна и въпреки че пешеходецът е бил във висока степен на алкохолно опиване, дистанцията е възможна за преодоляване в диапазон от статистически скорости, използвани в аналитичната част на експертизата, при които пешеходци от съответния пол и възраст преодоляват такъв участък в подобно състояние, по делото няма обективни данни с какво е бил обут пострадалия към момента на настъпване на ПТП, комплексно разгледани при установено количество алкохол в кръвта на пострадалия от 1,88 промила и при вариант, че е бил с чехли, то е напълно възможно движението му по платното за движение да е така, както посочва свидетелката В.а.

С отговора от 14.11.2019 г. на исковата молба ответното застрахователно дружество е поискало по делото да бъде приложено ЧНД № 442/2016 г. на ОС-П.. С определението на окръжния съд от 24.01.2020 г. е разпоредено делото да бъде изискано. Досието на делото е получено на 31.01.2020 г. и е приложено към доказателствения материал по делото с определение, постановено в откритото съдебно заседание на окръжния съд на 28.05.2020 г. Заключение на комплексната съдебномедицинска и автотехническа експертиза от 23.12.2020 г. е прието в съдебното заседание на окръжния съд 18.03.2021 г. В същото съдебно заседание то е оспорено от страна на ответника по съображение, че относно съществения въпрос по казуса бил ли е или не е бил предотвратим удара се борава с доста хипотези, останали са неизяснени въпросите относно скоростта на придвижване на пешеходеца и скоростта на придвижване на автомобила, за която скорост като изходна данна за определяне на опасната зона няма инженерно-технически

анализ. Поискано е назначаване на повторна експертиза, като се набави пълен набор от изходен материал, като бъде изискано в цялост досъдебното производство, тъй като в наказателното дело са само частните жалби и постановлението за прекратяване. От страна на ищите също е поискано назначаване на повторна експертиза в инженерно-техническата част с оглед най-вероятния механизъм от техническа гледна точка. С постановеното в същото съдебно заседание определение окръжният съд допуска повторна тройна САТЕ и разпорежда да се изиска за прилагане ДП №***/2014 г. на МВР-П., пр.пр. № 6502/2014 г. на ОП-П.. Досието на досъдебното производство е постъпило в окръжния съд на 16.04.2021 г. и е приложено по делото с определение в съдебното заседание на 10.06.2021 г. Видно от заключението на тройната АТЕ от 21.09.2021 г., изготвена от вещите лица инж. Т. Т., инж. В. П. и инж. В. О., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 10.02.2022 г., то е изготвено и въз основа на материалите по ДП, включително протокола за оглед на мястото на ПТП от 30.08.2014 г. и конкретно данни от него (подробно посочени), които според вещите лица имат пряко отношение за определяне на мястото на удара, както и допълнителния протокол за оглед от 11.12.2014 г. Видно от същото заключение, експертите анализират и събрани в ДП показания на свидетели. Видно от същото заключение, скоростта на лекия автомобил преди реакцията на водача и преди удара е една и съща - 45 км./ч., и дължината на опасната зона за спиране на лекия автомобил е 27 м. Видно от същото заключение, вещите лица не са използвали при определянето на скоростта на движение на пешеходеца непосредствено преди удара свидетелски показания, защото данните от тях според вещите лица са противоречиви, а са използвали зависимостта от определянето на скоростта на автомобила по разстоянието на отхвърляне на тялото на пешеходеца, като са използвали данните от протоколите за оглед от 30.08.2014 г. и от 11.12.2014 г., като така определят скоростта на пешеходеца непосредствено преди удара на 1,96 м./сек. или 7,06 км./ч., която по данни от специализираната литература при движение на пешеходеца с алкохолно повлияване около 1,88 промила и скорост около 7,06 км./ч. се определя като темп на движение „долна граница на спокойно бягане“, като е посочено, че тази скорост на пешеходеца 7,06 км./ч. е възможно най-ниската, тъй като в конкретната ситуация е пренебрегнато влиянието на моментно триене на тялото му в предната броня, предния капак

и стъклото през различните фази на удара. Видно от същото заключение, отстоянието на автомобила от мястото на удара, когато настъпва опасността, мерено спрямо предната броня и при движение по северна (дясна) пътна лента е 21,68 м. Видно от същото заключение, тъй като отстоянието на автомобила от 21,68 м. от мястото на удара е по-малко от дължината на опасната зона за спиране 27 м., водачът на лекия автомобил не е имал техническа възможност да реагира своевременно на навлизащия от дясно наляво пешеходец, движещ се перпендикулярно на посоката на огледа със средна скорост 7,06 км./ч. (спокойно бягане с 1,88 промила алкохолно повлияване), който пешеходец е попадал в обхвата на опасната зона на спиране на автомобила. Видно от същото заключение, от техническа гледна точка водачът на лекия автомобил е могъл да предотврати ПТП, ако го е управлявал със скорост не по-висока от 37,50 км./ч. и е реагирал с време не по-голяма от 1 сек. Видно от същото заключение, водачът е могъл да забележи пешеходеца за пръв път от разстояние 21,94 м., мерено към момента на настъпване на опасността (когато пешеходецът е стъпвал върху пътното платно). Видно е следователно, че въз основа именно на данните от двата протокола за оглед на местопроизшествие (л.11 и л.19 от досието на ДП), изготвени в хода на ДП, и при ползване на специални знания от експертите те стигат до извода, че водачът на лекия автомобил М. не е имал техническата възможност да избегне ПТП. Протоколите за оглед, изготвени в хода на ДП, са официални свидетелстващи документи и като такива имат материална доказателствена сила, която е обвързваща за всички, включително в случая за страните по настоящото дело и за съда съгласно чл. 179,ал.1 от ГПК. Изводът на експертите, изведен въз основа на техните специални знания съобразно данните от тези протоколи, е категоричен – водачът на лекия автомобил не е могъл да предотврати процесното ПТП. Видно от същото заключение, вещите лица при посочване на най-вероятния от техническа гледна точка механизъм за настъпване на ПТП и причините за това посочват съображения, които несъмнено не са изведени от протоколите за оглед, а именно, че пешеходецът се е бил спънал, което от техническа гледна точка определя движение на тялото с ускоряване на торса и главата напред (залитане/политане напред) при движение с чехли, което практически е придвижило тялото на пешеходеца от/след бордюра към потенциалното място на удара със скорост около 7,06 км./ч., но е несъмнено, че изводът им за

непредотвратимост на настъпилото ПТП от страна на водача, който е същественият в случая, вече е направен преди това в заключението и е основан само на данните от протоколите за оглед на местопроизшествието и на специалните знания на експертите. Видно от същото заключение, вещите лица определят като причината за настъпване на ПТП от техническа гледна точка неупражнен визуален контрол и липса на адекватно поведение от страна на пешеходеца П. към посоката, от която е идвал процесният автомобил (дясна пътна лента), като е пресичал на необозначено място (пешеходна пътека) с алкохолно повлияване от 1,88 промила, като не се е съобразил с опасната близост на автомобила преди да навлезе върху пътя, а водачът на лекия автомобил в конкретната ситуация не е имал техническа възможност обективно да предотврати ПТП, движейки се със скорост от 45 км./ч. (разрешена за този пътен участък), поради което от техническа гледна точка поведението му не е било в причинно-следствена връзка с настъпването на ПТП. Видно от обясненията на вещите лица в съдебното заседание на окръжния съд на 10.02.2022 г. при изслушването на заключението, скоростта на пешеходеца е пресметната с математически алгоритъм, като чрез него те извеждат най-вероятната скорост на движение на пешеходеца, а твърденията на свидетелката В.а и на другите свидетели са субективни възприятия и те не могат да стъпват само на показанията на свидетелката, показанията са второстепенен източник на информация, с който те не се съобразяват, след като имат възможност да отговорят на задачата по аналитичен, по математически път. Видно от същите обяснения, за определянето на скоростта на движение на пешеходеца те са използвали разстоянието, на което тялото е отхвърлено по чисто логически метод, като излагат разсъжденията си, при което изводът е обяснен чрез аритметичен алгоритъм и 7,06 км./ч. е крайната стойност, която те са определили като най-вероятна скорост на движение на пешеходеца.

В съдебното заседание на окръжния съд на 10.02.2022 г. заключението на тройната АТЕ от 21.09.2021 г. е оспорено от страна на ишците и е заявено искане за изготвяне на допълнително заключение от същите експерти, но като се съобразят само данните от настоящото дело във връзка със скоростта на движение на пешеходеца, а именно свидетелските показания на свидетелката И. В.а. Съдът допуска експертизата, като дава възможност на ишците да формулират въпросите към вещите лица. С молба от 17.02.2022 г. от страна

на ищите са поставени въпроси към допуснатата допълнителна експертиза, на които да се отговори въз основа на показанията на свидетелката В.а, данните от огледния протокол по ДП и данните, които са били обсъдени в приетото особено мнение на съдия Христо Белев в производството по ЧНД № 145/2016 г. на АС-П. касателно показанията на другата свидетелка-очевидка И.. С определение, постановено в закрито заседание на 4.04.2022 г., окръжният съд поставя допълнителни задачи на тройната САТЕ така, както те са формулирани от ищите в молбата. Видно от допълнителното заключение на тройната АТЕ от 5.04.2022 г., изготвено от вещите лица инж. Т., инж. П. и инж. О., то е изготвено при съобразяване с изискването при отговора на въпросите да се вземат единствено показанията на свидетелката И. В.а, като вещите лица са се съобразили и със законите на физиката и механиката. Видно от това заключение, експертизата приема за най-вероятно скорост на движение на пешеходеца при бавен ход около 3,6 км./ч., при което вече от техническа гледна точка водачът, движейки се със скорост 45 км./ч., е имал техническа възможност да реагира своевременно на навлизания от дясно наляво пешеходец, движещ се бавно, перпендикулярно на посоката на огледа със скорост 3,6 км./ч. с 1,88 промила алкохолно повлияване, защото пешеходецът не е попадал в обхвата на опасната зона на спиране на процесния автомобил. Резултатите от преценката на вещите лица при този начин на изготвяне на заключението обаче не може да се приеме да обосновават извод, че пешеходецът се е движел с бавен ход, което да води и до извод за възможност водачът на лекия автомобил да избегне ПТП, тъй като те се основават на погрешно ограничаване на ползвания доказателствен материал и специални познания. Данните от протоколите за оглед на местопроизшествието са неоснователно ползвани само при ограничено съобразяване с данните от показанията на свидетелката В.а, като затова е игнорирана преценката, направена в предходното заключение въз основа на изчисленията на вещите лица на базата на данните от протоколите и специалните знания на вещите лица. Според тази преценка от предходното заключение пешеходецът се е движел със скорост от 7,06 км./ч., т.е. при спокойно бягане с 1,88 промила алкохолно повлияване, а според преценката само въз основа на показанията на свидетелката В.а той се е движел бавно със скорост 3,6 км./ч. с 1,88 промила алкохолно повлияване. Налице е в случая противоречие между извода, основан на данните от протоколите, и извода,

основан на показанията на свидетелката В.а. При преценка на доказателствата следва да се даде обаче приоритет на протоколите, тъй като те са официални свидетелстващи документи и съдържат обективно установени данни, докато показанията на свидетелката са субективни и освен това следва да се отчете познанството на свидетелката с ищците и обстоятелството, че тя не е дала показания в наказателното производство и депозира тепърва такива в настоящия процес вече след 5 години и 7 месеца от датата на ПТП, поради което тези показания следва да се приемат за недостоверни. Съответно, това води и до невъзприемане на изводите на вещите лица, направени в допълнителното заключение от 5.04.2022 г., както е приел и окръжният съд, поради което неоснователно жалбоподателите претендират решението на окръжния съд да е неправилно, защото не е основано на изготвеното по тяхно искане допълнително заключение на АТЕ от 5.04.2022 г. Неоснователно е разбирането на жалбоподателите, заявено във въззивната жалба, че установяването на фактическата обстановка за настъпването на ПТП в настоящия процес следва да стане само от единственото събрано по това дело гласно доказателство – показанията на свидетелката В.а. По делото са приети като писмени доказателства (част от приложеното досие на ДП) протоколите за оглед на местопроизшествието, чиято доказателствена стойност като официални свидетелстващи документи следва да бъде съобразена от съда. В случая окръжният съд е обосновал своя извод за неоснователност на предявените иски именно с оглед направената от него преценка на доказателствената стойност на протоколите за оглед на местопроизшествието и показанията на свидетелката В.а и тази преценка е правилна. Неоснователно е оплакването на жалбоподателите, че съдът се е позовал на гласни доказателства и на експертизи, събрани в прекратеното досъдебно производство. Съображенията, въз основа на които съдът е приел, че исковите са неоснователни, като е обсъдил събраните по делото доказателства, се съдържат на страници 12 (пасажи предпоследен и последен)–15 от решението и в тях такова позоваване не се съдържа. На страница 8 от мотивите съдът не излага свои съображения, а само посочва какво е прието от вещите лица в заключението на тройната АТЕ от 21.09.2021 г. относно механизма на ПТП. На страница 3 съдът не излага свои съображения относно показанията на свидетелката В.а, а ги цитира, като съдът обсъжда нейните показания на стр. 13 и 14 от решението. Съдът е изложил подробни и правилни

съображения защо не дава вяра на свидетелката В.а и защо възприема за основателно да обоснове своите изводи с установените от заключението на вещите лица обстоятелства в заключението на тройната АТЕ от 21.09.2021 г., а не на тези от допълнителното заключение на тройната АТЕ от 5.04.2022 г.

Установява се следователно и от апелативния съд, че с оглед посочената по-горе преценка на събраните по делото доказателства и установените обстоятелства няма основание да се приеме наличие на виновно и противоправно поведение на водача на лекия автомобил М., вследствие на което да е настъпило процесното ПТП, съответно, настъпилия в резултат на ПТП вредоносен резултат, а именно смъртта на пешеходеца П.. Установява се, че въззивната жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена, съответно обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

От страна на ответното застрахователно дружество се претендира с отговора на въззивната жалба за присъждане на разноски за въззивното производство – адвокатско възнаграждение в размер на по 2 160 лв. с ДДС за защитата по исковете на всеки от ищците, общо 8 640 лв. Видно от представените с молбата от 14.10.2022 г. четири договора за правна защита и съдействие от 10.10.2022 г., на адвоката-пълномощник на дружеството е заплатено авансово изцяло в брой възнаграждение от по 2 160 лв. с ДДС. От страна на жалбоподателите в съдебното заседание на апелативния съд на 2.11.2022 г. бе заявено възражение за прекомерност на това адвокатско възнаграждение с искане то да бъде намалено до минималния размер. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 (в редакцията на нормата към датата на последното по делото съдебно заседание на 2.11.2022 г.) от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, размерът на минималното адвокатско възнаграждение при претенция за присъждане на обезщетение в размер на 40 000 лв. е 1 730 лв., а съгласно чл. 9, ал. 1 от същата Наредба без процесуално представителство (поради неявяването на пълномощника на дружеството в съдебното заседание на апелативния съд на 2.11.2022 г.) то е в размер на 1 297,50 лв. Видно е следователно, че размерът на платеното възнаграждение от 2 160 лв. значително надхвърля сумата 1 297,50 лв., а правният спор пред въззивната инстанция не се отличава с правна или фактическа сложност, поради което този размер е прекомерен. Възражението на жалбоподателите е основателно,

налице е основание по чл. 78,ал.5 от ГПК за присъждане на ответното дружество на по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение – по 1 297,50 лв. или общо 5 190 лв. вместо претендирания размер от по 2 160 лв. или общо 8 640 лв.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260174/9.07.2022 г. по т.д. № 759/2019 г. на ОС-П..

НАМАЛЯВА съгласно разпоредбата на чл. 78,ал.5 от ГПК по възражение на жалбоподателите Й. В. П., А. М. П., В. М. П. и Н. М. П., заявено в съдебното заседание на 2.11.2022 г., размера на адвокатското възнаграждение, платено от ответника по жалбата ЗД“Б.И.“АД-гр.С. за осъществена по делото адвокатска защита и съдействие за производството пред въззивната инстанция от размер 8 640 лв. като прекомерен на размер 5 190 лв.

ОСЪЖДА Й. В. П., ЕГН *****, А. М. П., ЕГН *****, действащ чрез настойника му Й. В. П., В. М. П., ЕГН *****, и тримата с адрес гр. П., ул.“К.”*,ет.*, ап.**, и Н. М. П., ЕГН ***** от гр. П., ул.“Л.К.”**, ет.**, ап.** да заплатят на ЗД“Б.И.“АД-гр.С., бул. „Д.Б.”**,ет.* ЕИК ***** сумата 5190 лв. – платено адвокатско възнаграждение за осъществената за дружеството защита в производството пред апелативния съд като ответник по подадената от тях въззивна жалба.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____